

EMILY HENRY

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

διόπτρα

*Για την Μπρι, που με πήρε από το αεροδρόμιο
τη βραδιά που γνωριστήκαμε και με πέρασε
από μια χιονοθύελλα δίχως ποτέ να κοιτάξει πίσω.
Είμαι τυχερή που σε γνώρισα.*

ΤΕΤΑΡΤΗ, 1 ΜΑΪΟΥ
**108 ΜΕΡΕΣ ΜΕΧΡΙ
ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΩ ΝΑ ΦΥΓΩ**

Κάποιοι είναι γεννημένοι αφηγητές. Στήνουν όμορφα το σκηνικό, διαλέγουν τη σωστή οπτική γωνία, κάνουν παύσεις για μεγαλύτερη αγωνία ή προσπερνούν εύκολα άβολες λεπτομέρειες.

Δεν θα είχα γίνει βιβλιοθηκάριος αν δεν αγαπούσα τις ιστορίες, αλλά ποτέ δεν ήμουν ιδιαίτερα καλή στο να διηγούμαι τις δικές μου.

Αν μου έδιναν μια δεκάρα κάθε φορά που διακόπτω μια ιστορία μου διερωτώμενη αν *όντως* συνέβη μια Τρίτη ή αν τελικά ήταν Πέμπτη, θα είχα τουλάχιστον σαράντα δεκάρες, ένα πολύ μικρό ποσό για ένα τόσο μεγάλο κομμάτι της ζωής μου χαμένο.

Ο Πίτερ, από την άλλη, δεν θα είχε καμία δεκάρα, αλλά θα είχε ένα εκστασιασμένο κοινό.

Περισσότερο απ' όλα, λάτρευα τον τρόπο που έλεγε τη δική μας ιστορία για την ημέρα που γνωριστήκαμε.

Ήταν τέλη άνοιξης, πριν τρία χρόνια. Εκείνη την εποχή μέναμε στο Ρίτσμοντ. Το κομψό διαμέρισμά του σε ένα ανακαινισμένο ιταλικού στιλ κτίριο ήταν μόλις πέντε τετράγωνα απόσταση από τη δική μου άθλια-όχι-και-τόσο-σικ βερσιόν.

Γυρίζοντας από τη δουλειά, πέρασα από το πάρκο, κάτι που δεν έκανα ποτέ, αλλά ο καιρός ήταν υπέροχος. Φορούσα ένα μαλακό, πλατύγυρο καπέλο, κάτι που επίσης δεν έκανα ποτέ, αλλά μου το είχε στείλει η μαμά την προηγούμενη εβδομάδα και ένιωθα ότι της χρωστούσα τουλάχιστον να το δοκιμάσω. Περπατούσα διαβάζοντας –πράγμα που είχα ορκιστεί να σταματήσω να κάνω, γιατί παραλίγο να προκαλέσω ατύχημα με ποδήλατο λίγες εβδομάδες νωρίτερα–, όταν ξαφνικά ένα ζεστό αεράκι πήρε το καπέλο μου. Πέταξε από το κεφάλι μου, πέρασε πάνω από μια αζαλέα κι έπεσε ακριβώς μπροστά στα πόδια ενός όμορφου, ψηλού, ξανθού τύπου.

Ο Πίτερ είπε ότι το ένιωσα σαν πρόσκληση. Γέλασε, σχεδόν αυτοσαρκαστικά, και πρόσθεσε: «Ποτέ δεν πίστευα στη μοίρα μέχρι τώρα».

Αν ήταν *όντως* μοίρα, τότε είναι λογικό να υποθέσω ότι η μοίρα με μισεί λιγάκι, γιατί, όταν έσκυψε να πιάσει το καπέλο, μια άλλη ριπή το σήκωσε ψηλά κι εγώ το κυνήγησα, ώσπου το είδα να πέφτει μέσα σε έναν κάδο σκουπιδιών.

Από αυτούς τους μεταλλικούς που είναι καρφωμένοι στο έδαφος.

Το καπέλο προσγειώθηκε πάνω σε κάτι πεταμένα λο μείν νουντλς. Χτύπησα με δύναμη πάνω στον κάδο και έφαγα μια τούμπα, πέφτοντας με τον πισινό στο γρασίδι. Ο Πίτερ το βρήκε απίστευτα χαριτωμένο.

Δεν ανέφερε καθόλου το σημείο όπου άρχισα να βρίζω.

«Ερωτεύτηκα την Ντάφνι τη στιγμή που σήκωσα τα μάτια μου από το καπέλο της», έλεγε, δίχως λέξη για τα νουντλς στα μαλλιά μου.

Όταν με ρώτησε αν ήμουν καλά, είπα: «Σκότωσα κανέναν ποδηλάτη;».

Νόμιζε πως είχα χτυπήσει στο κεφάλι. (Όχι, απλώς δίνω πάντα λάθος πρώτη εντύπωση.)

Τα τελευταία τρία χρόνια ο Πίτερ έλεγε την ιστορία μας σε κάθε ευκαιρία. Ήμουν σίγουρη ότι θα την είχε συμπεριλάβει στους όρκους μας και στον λόγο της γαμήλιας δεξίωσης.

Όμως μετά το μπάτσελορ πάρτι όλα άλλαξαν.

Ο Πίτερ πρόσθεσε μια ανατροπή στην ιστορία μας. Σε αυτή τη νέα εκδοχή δεν ήμουν πια η *πρωταγωνίστρια*, αλλά μια μικρούτσικη επιπλοκή, που θα χρωμάτιζε για πάντα τη δική τους ιστορία.

Η Ντάφνι Βίνσεντ, η βιβλιοθηκάριος που ο Πίτερ έβγαλε από τα σκουπίδια, σχεδόν παντρεύτηκε και τελικά εγκατέλειψε το πρωινό μετά το μπάτσελορ πάρτι του για την καλύτερη του φίλη, Πέτρα Κόμερ.

Από την άλλη όμως, πότε θα χρειαζόταν να πει τη δική τους ιστορία;

Όλοι οι φίλοι και οι γνωστοί του Πίτερ Κόλινς και της Πέτρα Κόμερ ήξεραν την ιστορία τους. Γνωρίστηκαν στην τρίτη δημοτικού, όταν τους ανάγκασαν να καθίσουν σε αλφαβητική σειρά, και τους έδεσε η κοινή αγάπη τους για τα Πόκεμον. Λίγο αργότερα, στη διάρκεια μιας εκπαιδευτικής επίσκεψης σε ενυδρείο, οι μαμάδες τους, που είχαν πάει ως συνοδοί, έγιναν φίλες και αμέσως μετά ακολούθησαν οι μπαμπάδες τους.

Τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια οι Κόλινς και οι Κόμερ έκαναν διακοπές μαζί. Γιόρταζαν γενέθλια και Χριστούγεννα και διακοσμούσαν τα σπίτια τους με χειροποίητες κορνίζες από τις οποίες ξεπρόβαλλαν τα χαμογελαστά μουτράκια του Πίτερ και της Πέτρα κάτω από τη φράση *ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΦΙΛΟΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ*.

Αυτό, μου έλεγε ο Πίτερ, έκανε εκείνον και την πιο όμορφη γυναίκα που είχα γνωρίσει ποτέ μου *περισσότερο ξαδέρφη παρά φίλους*.

Ως βιβλιοθηκάριος, θα έπρεπε να είχα κάτσει να σκεφτώ λίγο το *Μάνσφιλντ Παρκ* ή τα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*, όλες εκείνες τις ερωτικές ιστορίες και τα βιβλία μυστηρίου όπου οι δύο πρωταγωνιστές, που έχουν μεγαλώσει μαζί, ενηλικιώνονται και ομολογούν τον αιώνιο έρωτά τους ο ένας στον άλλον.

Δεν το έκανα όμως.

Κι έτσι κάθομαι τώρα σε ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα και χαζεύω το προφίλ της Πέτρα, παρακολουθώντας κάθε λεπτομέρεια της νέας της σχέσης με τον πρώην μνηστήρα μου.

Από το διπλανό δωμάτιο παίζει το «All by myself» της Τζέιμι Ο'Νιλ, τόσο δυνατά που τραντάζεται το τραπεζάκι του σαλονιού. Ο κύριος Ντόρνερ, ο γείτονας από το διπλανό διαμέρισμα, κοπανάει τον τοίχο.

Ίσα που το ακούω όμως, γιατί μόλις έχω φτάσει σε μια φωτογραφία του Πίτερ και της Πέτρα, στριμωγμένους ανάμεσα στους γονείς τους, στην όχθη της λίμνης Μίσιγκαν – έξι αφύσικα όμορφοι άνθρωποι που χαμογελούν με αφύσικα λευκές οδοντοστοιχίες πάνω από τη λεζάντα: *Τα καλύτερα πράγματα στη ζωή αξίζει να τα περιμένεις.*

Σαν να είναι βαλτή, η μουσική δυναμώνει.

Κλείνω το λάπτοπ με δύναμη και σηκώνομαι από τον καναπέ. Αυτό το διαμέρισμα χτίστηκε πριν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, όταν οι κάτοικοι του βόρειου Μίσιγκαν δεν είχαν ανάγκη από κλιματισμό, αλλά, παρόλο που είναι μόνο Πρωτομαγιά μεσημέρι, το διαμέρισμα έχει ήδη γίνει φούρνος.

Διασχίζω τον διάδρομο και χτυπάω την πόρτα του Μάιλς. Δεν με ακούει πάνω από την Τζέιμι. Αρχίζω να την κοπανάω.

Η μουσική σταματάει.

Βήματα σέρνονται. Η πόρτα ανοίγει και από το δωμάτιο ξεχύνεται ένα σύννεφο καπνού από χόρτο.

Τα σκούρα καστανά μάτια του συγκατοίκου μου είναι

κατακόκκινα. Φοράει μόνο ένα μποξεράκι και έχει ρίξει στους ώμους του ένα πολύχρωμο, πλεκτό κουβερτάκι σαν αξιοθρήνητη κάπα. Με αυτόν τον καύσωνα, το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι το κάνει από σεμνότητα. Ακόμα κι αυτό φαίνεται υπερβολικό για κάποιον ο οποίος μόλις χθες βράδυ ξέχασε ότι μένω μαζί του κι έκανε ντους με την πόρτα ορθάνοιχτη.

Τα καστανά μαλλιά του πετάνε προς κάθε κατεύθυνση. Το μούσι του είναι σκέτο χάος. Ξεροβήχει. «Πώς πάει;»

«Όλα καλά;» ρωτάω, διότι, αν και έχω συνηθίσει να τον βλέπω σε αυτή την κατάσταση, δεν έχω συνηθίσει να τον ακούω να παίζει στη διαπασών το πιο καταθλιπτικό τραγούδι όλων των εποχών.

«Ναι», λέει. «Μια χαρά».

«Μπορείς να χαμηλώσεις τη μουσική;» ρωτάω.

«Δεν ακούω μουσική», απαντάει απόλυτα σοβαρά.

«Ναι, τώρα την έκλεισες», λέω, σε περίπτωση που είναι πολύ μαστουρωμένος για να θυμάται τα τελευταία τρία δευτερόλεπτα. «Αλλά είναι πολύ δυνατά».

Τρίβει συνοφρυωμένος τα μάτια του με την ανάποδη του χεριού του. «Βλέπω μια ταινία», λέει. «Αλλά μπορώ να τη χαμηλώσω. Συγγνώμη».

Άθελά μου κοιτάζω πάνω από τον ώμο του το δωμάτιό του.

Αντίθετα με το υπόλοιπο διαμέρισμά μας, που είναι πολύ τακτοποιημένο, το δωμάτιό του είναι αχούρι. Οι μισοί δίσκοι του είναι στοιβαγμένοι πάνω σε κούτες από γάλα ενώ θα έπρεπε να ήταν μέσα. Το κρεβάτι του είναι ξέστρωτο, το πάπλωμα ένα κουβάρι και το κατωσέντονο βγαλμένο απ' όλες τις πλευρές. Δύο τσαλακωμένα, βαμβακερά πουκάμισα κρέμονται από τα μισάνοιχτα συρτάρια του, σαν μικρά φαντάσματα που προσπαθούν να το σκάσουν.

Σε αντίθεση με τις κρεμ, μπεζ και γκρι αποχρώσεις του

δωματίου μου, στο δικό του επικρατεί ένας συνδυασμός από κόκκινα, μουσταρδί και πράσινα χρώματα της δεκαετίας του 1970. Ενώ τα δικά μου βιβλία είναι όμορφα τακτοποιημένα στη βιβλιοθήκη και στο ράφι που έχω βάλει πάνω από το παράθυρό μου, τα ελάχιστα δικά του είναι αναποδογυρισμένα στο πάτωμα, με τις ράχες τους σκισμένες. Εγχειρίδια ηλεκτρονικών συσκευών, εργαλεία κι ένα ανοιχτό σακουλάκι ζελεδάκια είναι πεταμένα πάνω στο γραφείο του και στο περβάζι του παραθύρου του καίει ένα στικάκι λιβάνι ανάμεσα σε μερικά παραδόξως ζωντανά φυτά εσωτερικού χώρου.

Όμως αυτό που τραβάει το μάτι μου είναι η τηλεόρασή του. Στην οθόνη βλέπω την τριαντάχρονη Ρενέ Ζελβέγκερ με κόκκινες πιτζάμες, να τραγουδάει κρατώντας για μικρόφωνο ένα περιοδικό τυλιγμένο σε ρολό.

«Ω Θεέ μου, Μάιλς», λέω.

«Τι;» λέει.

«Το Ημερολόγιο της Μπρίτζετ Τζόουνς βλέπεις;»

«Είναι ωραία ταινία!» φωνάζει κάπως αμυντικά.

«Είναι υπέροχη ταινία», λέω, «αλλά αυτή η σκηνή κρατάει περίπου ένα λεπτό».

Ρουφάει τη μύτη του. «Και λοιπόν;»

«Και λοιπόν γιατί παίζει εδώ και τουλάχιστον» –κοιτάζω το κινητό μου– «οκτώ λεπτά;»

Σμίγει τα σκούρα φρύδια του. «Ηθελες κάτι, Ντάφνι;»

«Μπορείς απλώς να το χαμηλώσεις;» λέω. «Τα πιάτα τρίζουν στα ντουλάπια και ο κύριος Ντόρνερ κοντεύει να γκρεμίσει τον τοίχο του σαλονιού».

Ρουφάει πάλι τη μύτη του. «Θες να το δεις;» προτείνει.

Εκεί μέσα;

Υπερβολικά μεγάλος κίνδυνος για τέτανο. Λίγο κακιασμένη σκέψη σίγουρα, αλλά τώρα τελευταία έχω εξαντλήσει όλη την

καλοσύνη μου. Αυτά παθαίνεις όταν ο έρωτας της ζωής σου σε εγκαταλείπει για την πιο καλή, λαμπερή και όμορφη γυναίκα στην πολιτεία του Μίσιγκαν.

«Μπα», του λέω.

Στεκόμαστε ακίνητοι. Μέχρι εκεί φτάνει το επίπεδο επικοινωνίας μας. Και τώρα πρόκειται να σπάσω το ρεκόρ. Ο λαιμός μου με γαργαλάει. Τα μάτια μου τσούζουν. «Μπορείς σε παρακαλώ να μην καπνίζεις μέσα στο σπίτι;» προσθέτω.

Θα του το είχα ζητήσει νωρίτερα, μόνο που στην πραγματικότητα το διαμέρισμα είναι δικό του. Μου έκανε μεγάλη χάρη που δέχτηκε να μετακομίσω.

Από την άλλη βέβαια, δεν είναι ότι είχε και πολλές επιλογές. Η κοπέλα του μόλις είχε φύγει από το σπίτι.

Και είχε εγκατασταθεί στο δικό μου.

Με τον αρραβωνιαστικό μου.

Ο Μάιλς έπρεπε να βρει κάποιον άλλον να μοιράζεται το νοίκι. Εγώ έπρεπε να βρω ένα μέρος να κοιμάμαι. Να κοιμάμαι είπα; Να κλαίω εννοούσα.

Είμαι όμως εδώ τρεις εβδομάδες τώρα και έχω βαρεθεί να πηγαίνω στη δουλειά ζέχνοντας σαν να βγήκα από συναυλία άθλιων συγκροτημάτων που παίζουν Grateful Dead.

«Βγάζω το κεφάλι μου από το παράθυρο», λέει ο Μάιλς.

«Τι;» λέω.

Αμέσως φαντάζομαι ένα λαμπραντόρ μέσα σε ένα αυτοκίνητο, με το στόμα ανοιχτό και τα μάτιαμισόκλειστα στον αέρα. Τις λίγες φορές που συναντηθήκαμε με τον Μάιλς πριν απ' όλα αυτά, σε αμήχανα δίπλα ραντεβού με τους πλέον ζευγαρωμένους συντρόφους μας, αυτό ακριβώς μου θύμιζε. Ένα φιλικό και παιχνιδιάρικο λαμπραντόρ με ανασηκωμένη μυτούλα, που τον έκανε να δείχνει λίγο τσογλάνι, και δόντια υπερβολικά τέλεια συγκριτικά με την ατημέλητη όψη του.

Οι τρεις τελευταίες δύσκολες εβδομάδες τού έχουν προσδώσει μια αγριάδα – ένα λαμπραντόρ δαγκωμένο από λυκάνθρωπο και παρατημένο στον μπόγια. Τον συμπονώ, αλήθεια.

«Βγάζω το κεφάλι μου από το παράθυρο όταν καπνίζω», διευκρινίζει.

«Εντάξει», λέω. Δεν βρίσκω κάτι άλλο να πω. Γυρίζω να φύγω.

«Είσαι σίγουρη ότι δεν θες να δεις την ταινία;» λέει.

Ω Θεέ μου.

Η αλήθεια είναι ότι ο Μάιλς φαίνεται ωραίος τύπος. Πολύ ωραίος τύπος! Φαντάζομαι ότι αυτό που νιώθει αυτή τη στιγμή είναι παρόμοιο με τη δική μου συναισθηματική κατάρρευση. Θα μπορούσα να δεχτώ την πρόσκληση, να πάω στο δωμάτιό του, να κάτσω σε ένα ξέστρωτο κρεβάτι και να δω μια ρομαντική κομεντί ρουφώντας εκατόν πενήντα γραμμάρια καπνό χόρτου από τους πόρους μου. Ίσως θα ήταν ωραίο να προσποιηθώ για λίγο ότι είμαστε φίλοι αντί δυο ξένοι παγιδευμένοι σε αυτόν τον εφιαλτικό χωρισμό.

Αλλά έχω καλύτερα πράγματα να κάνω το βράδυ της Τετάρτης μου.

«Ίσως μια άλλη φορά», λέω και γυρίζω στον υπολογιστή μου για να συνεχίσω να ψάχνω καινούρια δουλειά, μακριά από τον Πίτερ και την Πέτρα, μακριά από το Γουέινινγκ Μπί του Μίσιγκαν.

Αναρωτιέμαι αν χρειάζονται βιβλιοθηκάριο παιδικών βιβλίων στην Ανταρκτική.

Εκατόν οκτώ μέρες και φεύγω από δω.

ΠΙΣΩ ΣΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ
ΠΡΙΝ ΜΑΘΩ ΟΤΙ
ΘΑ ΑΝΑΓΚΑΖΟΜΟΥΝ ΝΑ ΦΥΓΩ

Να πώς πάει η υπόλοιπη ιστορία, όταν τη λέω εγώ: Ο Πίτερ Κόλινς κι εγώ ερωτευτήκαμε μια μέρα στο πάρκο, όταν ο αέρας μου πήρε το καπέλο από το κεφάλι.

Είμαι αναμφισβήτητα ο χειρότερος άνθρωπος του κόσμου για ψιλοκουβέντα, αλλά εκείνος δεν ήθελε ψιλοκουβέντα.

Όταν του είπα ότι το καπέλο ήταν δώρο της μητέρας μου, θέλησε να μάθει αν είχαμε καλή σχέση, πού έμενε τώρα, γιατί μου έκανε αυτό το δώρο και παρεμπιπτόντως: *Χρόνια πολλά! Σου αρέσουν τα γενέθλια;* Και όταν του είπα: *Ευχαριστώ και ναι, μου αρέσουν*, είπε ότι και σε εκείνον άρεσαν, ότι η οικογένειά του θεωρούσε τα γενέθλια μια μεγάλη προσωπική επιτυχία κι όχι απλώς μια ημερομηνία. Κι όταν του είπα ότι αυτό ακουγόταν υπέροχο, δηλαδή τα γενέθλια και η οικογένειά του, είπε: *Αυτοί είναι ο λόγος που θέλω να κάνω μεγάλη οικογένεια κάποτε και σε αυτό το σημείο θα είχα ήδη δαγκώσει τη λαμαρίνα, ακόμα κι αν δεν με είχε ρωτήσει, σαν να μην είχα σκουπίδια κολλημένα στα καστανά μαλλιά μου: *Εσύ θέλεις μεγάλη οικογένεια;**

Οι σχέσεις γύρω στα τριάντα μου ήταν εφιαλτικές. Αυτή

ήταν περίπου η ερώτηση που έκανα συνήθως πριν ο τύπος γίνει καπνός, λες και του έκανα πρόταση γάμου. *Μήπως να παραλείψουμε το ποτό και να πάμε να καταψύξουμε μερικά έμβρυα, για κάθε περίπτωση;*

Ο Πίτερ ήταν διαφορετικός. Σταθερός, συνεπής, πρακτικός. Το είδος του ανθρώπου που φανταζόμουν ότι μπορούσα να εμπιστευτώ, κάτι που δεν μου βγαίνει εύκολα.

Μέσα σε πέντε εβδομάδες μετακομίσαμε μαζί, συγχρονίσαμε τις ζωές μας, τους φίλους μας και τα προγράμματά μας. Στο πρώτο πάρτι γενεθλίων που του έκανα οι κολλητοί μας στο Ρίτσμοντ, ο Κούπερ και η Σέιντι, γνωρίστηκαν και τα έφτιαξαν.

Μέσα σε έναν χρόνο ο Πίτερ μού έκανε πρόταση γάμου. Δέχτηκα.

Έναν χρόνο αργότερα, όσο σχεδιάζαμε τον γάμο, αρχίσαμε να ψάχνουμε σπίτι για αγορά. Οι γονείς του, δύο από τους πιο υπέροχους ανθρώπους που έχω γνωρίσει στη ζωή μου, του έστειλαν την αγγελία μιας καταπληκτικής παλιάς μονοκατοικίας, όχι πολύ μακριά από τη δική τους, στην παράκτια πόλη του Μίσιγκαν, όπου είχε μεγαλώσει.

Ανέκαθεν ήθελε να επιστρέψει εκεί και τώρα που εργαζόταν διαδικτυακά ως προγραμματιστής τίποτα δεν τον σταματούσε.

Η μαμά μου ζούσε στο Μέριλαντ τότε. Ο μπαμπάς μου ήταν στη νότια Καλιφόρνια. Η Σέιντι και ο Κούπερ φλέρταραν με την ιδέα να μετακομίσουν στο Ντένβερ.

Όσο κι αν αγαπούσα τη δουλειά μου στο Ρίτσμοντ, αυτό που ήθελα στην πραγματικότητα –αυτό που πάντα ήθελα– ήταν να γίνω βιβλιοθηκάριος παιδικών βιβλίων. Ως εκ θαύματος, η δημοτική βιβλιοθήκη του Γουέινινγκ Μπέι έψαχνε κάποιον ακριβώς γι' αυτή τη θέση.

Αγοράσαμε λοιπόν το σπίτι στο Μίσιγκαν.

Βασικά, εκείνος το αγόρασε. Εγώ είχα αδυναμία πίστωσης

και πενιχρές οικονομίες. Έδωσε την προκαταβολή και επέμεινε να πληρώσει την υποθήκη.

Ήταν ανέκαθεν γενναϊόδωρος, αλλά εμένα μου φαινόταν υπερβολικό. Η Σέιντι δεν καταλάβαινε τα κολλήματά μου –*Εγώ άφησα τον Κούπερ να πληρώσει σχεδόν για όλα, έλεγε. Βγάζει περισσότερα από μένα*–, αλλά εκείνη δεν είχε μεγαλώσει με τη Χόλι Βίνσεντ.

Δεν υπήρχε καμία περίπτωση η μοντέρνα, ανεξάρτητη μητέρα μου να ενέκρινε τόσο μεγάλη εξάρτηση από τον Πίτερ και το ίδιο ένιωθα κι εγώ.

Μου πρότεινε έναν συμβιβασμό: Εγώ θα επίπλωνα το σπίτι και θα πρόσθετα κομμάτια στα έπιπλα που είχαμε αγοράσει από το Ρίτςμοντ, ενώ εκείνος θα πλήρωνε τους λογαριασμούς.

Οι περισσότεροι από τους μακρινούς φίλους του είχαν γαμάτες δουλειές και η τσέπη τους άντεχε να κάνουν ξεχωριστά ταξίδια για το μπάτσελορ πάρτι του. Ενώ η Σέιντι και οι υπόλοιπες φίλες μου ήταν κυρίως βιβλιοθηκάριοι –ή υπάλληλοι σε βιβλιοπωλεία ή επίδοξες συγγραφείς– και δεν μπορούσαν να πληρώσουν δύο ξεχωριστά ταξίδια. Έτσι, εκείνη και ο Κούπερ θα έρχονταν λίγες μέρες πριν την καλοκαιρινή τελετή και θα κάναμε τότε το δικό μου πάρτι.

Πριν τρεις εβδομάδες λοιπόν, αρχές Απριλίου, ο Πίτερ ξεκίνησε για το μπάτσελορ πάρτι του κι εγώ έμεινα να διαβάσω στο φρεσκοβαμμένο, κίτρινο, βικτοριανό σπίτι μας. Στην αρχή της βραδιάς μου έστειλε χαριτωμένες ομαδικές φωτογραφίες. Ο Μπεν, ο συμφοιτητής του από το Γκραντ Ράπιντς, ο Σκοτ, ο κολλητός του από το σχολείο, με τον οποίο καταφέραμε *επιτέλους* να δεθούμε διαβάζοντας τα πρώτα τέσσερα μυθιστορήματα *Ντιουν* και κάποιοι άλλοι φίλοι από το Ρίτςμοντ. Ήταν όλοι αγκαλιασμένοι, ο Πίτερ στο κέντρο –σε κάθε φωτογραφία– με

την αδύνατη θεά κολλητή του με τα πλατινέ μαλλιά και τα γατίσια μάτια, τη μία και μοναδική Πέτρα Κόλινς.

Το αγόρι της Πέτρα, ο Μάιλς, δεν ήταν καλεσμένος στο μπάτσελορ πάρτι. Ο Πίτερ δεν *μισούσε* τον Μάιλς. Απλώς θεωρούσε ότι δεν ήταν αρκετά καλός για την Πέτρα, επειδή είναι απλώς ένας χασικλής δίχως πανεπιστημιακό πτυχίο.

Η Πέτρα είναι *επίσης* μια χασικλού δίχως πανεπιστημιακό πτυχίο, αλλά φαντάζομαι ότι είναι διαφορετικό όταν είσαι το τέλειο δεκάρι με μια υπέροχη οικογένεια και έναν παχύλο τραπεζικό λογαριασμό. Τότε δεν είσαι χασικλού αλλά *ελεύθερο πνεύμα*.

Κάτι άλλο που πρέπει να αναφέρω, παρόλο που δεν θέλω: η Πέτρα είναι αφύσικα καλή.

Είναι η γυναίκα εκείνη που γίνεται αμέσως *φίλη* σου με έναν τρόπο που σε κάνει να νιώθεις εκλεκτή. Σου πιάνει το χέρι, γελάει με τα αστεία σου, σου δίνει να δοκιμάσεις το κραγιόν της στο μπάνιο και μετά επιμένει να το κρατήσεις, επειδή «*ταιριάζει καλύτερα με τα χρώματά σου*».

Αλήθεια, δεν ήθελα να τη ζηλεύω. Ήταν λογικό να πάει στο πάρτι του. Ήταν η καλύτερη φίλη του. Ήταν λογικό εγώ να *μην* πάω. Αυτή είναι η παράδοση.

Ήλπιζα να καταφέρω να μείνω ξύπνια για να βάλω ένα ποτήρι νερό και μια ασπρίνη στο μεθυσμένο χέρι του Πίτερ όταν θα γυρνούσε σπίτι, αλλά με πήρε ο ύπνος στον καναπέ.

Όταν πετάχτηκα στο άκουσμα της μπροστινής πόρτας, είχα πια ξεμερώσει τελείως, κι έτσι είδα την έκπληξη του Πίτερ όταν με βρήκε στο σαλόνι.

Έδειχνε σαν να είχε πέσει πάνω σε διαρρήκτη που είχε βράσει το κατοικίδιο κουνελάκι του και όχι στην αγαπημένη του αρραβωνιαστικά, που ήταν κουλουριασμένη στον καναπέ. Και πάλι όμως, κανένα καμπανάκι δεν χτύπησε μέσα μου.

Ήταν δύσκολο να ανησυχείς με τον Πίτερ, την πλέον πιστή απεικόνιση του αρχάγγελου Μιχαήλ. Ένα και ενενήντα τρία ύψος, χρυσόξανθα μαλλιά, πράσινα μάτια και έντονα ρωμαϊκή μύτη.

Όχι ότι ξέρω πώς είναι μια ρωμαϊκή μύτη. Αλλά κάθε φορά που αναφέρεται σε κάποιο ιστορικό ερωτικό μυθιστόρημα, σκέφτομαι τη μύτη του Πίτερ.

«Γύρισες», έκρωξα και σηκώθηκα να τον φιλήσω. Όταν τον αγκάλιασα, σφίχτηκε και εγώ τραβήχτηκα, με τα χέρια μου ακόμα τυλιγμένα γύρω από τον λαιμό του. Πιάνοντας τους καρπούς μου, ξέμπλεξε τα χέρια μου από πάνω του και τα έφερε ανάμεσά μας.

«Μπορούμε να μιλήσουμε λίγο;»

«Φυσικά;» Το είπα σαν ερώτηση. Ήταν.

Με πήγε στον καναπέ και με έβαλε να καθίσω. Τότε, απ' όσο μπόρεσα να καταλάβω, κάποιες τεκτονικές πλάκες θα πρέπει να συγκρούστηκαν, γιατί ολόκληρος ο κόσμος σείστηκε και τα αφτιά μου άρχισαν να βουίζουν τόσο δυνατά, που έπιαναν μόνο σκόρπιες λέξεις. Τίποτα από αυτά που έλεγε δεν μπορεί να ήταν σωστό. Δεν έβγαζαν νόημα.

Ήπιαμε πολύ...

Οι άλλοι γύρισαν σπίτι, αλλά εμείς μείναμε να ξεμεθύσουμε...

Το ένα έφερε το άλλο και...

Θεέ μου, λυπάμαι. Δεν ήθελα να σε πληγώσω, αλλά...

«Με κεράτωση;» τσίριξα τελικά όσο εκείνος βρισκόταν στη μέση μιας άλλης ακατανόητης φράσης.

«Όχι!» είπε. «Δεν ήταν έτσι. Είμαστε... Μου είπε ότι είναι ερωτευμένη μαζί μου, Ντάφνι. Συνειδητοποίησα ότι είμαι κι εγώ ερωτευμένος μαζί της. Να πάρει, λυπάμαι τόσο πολύ».

Κι άλλες συγγνώμες.

Κι άλλο βουητό στα αφτιά.

Κι άλλα κλισέ.

Όχι. Όχι, δεν με κεράτωσε; Όχι, απλώς ομολόγησε την αγάπη του σε κάποια που δεν ήμουν εγώ; Προσπαθούσα να κολλήσω τα κομμάτια του παζλ, αλλά δεν ταίριαζαν. Κάθε πρόταση που έλεγε ήταν άσχετη με την προηγούμενη.

Κάποια στιγμή η ακοή μου έπιασε κάτι που μου φάνηκε σημαντικό, αν μπορούσα απλώς να καταλάβω το περιεχόμενο: *μία εβδομάδα*.

«Μία εβδομάδα;» είπα.

Έγνεψε. «Με περιμένει έξω για να φύγουμε. Να μη με έχεις στα πόδια σου μέχρι να μαζέψεις τα πράγματά σου».

«Μία εβδομάδα;» επανέλαβα, εξακολουθώντας να μην καταλαβαίνω.

«Το έψαξα στο διαδίκτυο». Έσκυψε λίγο για να βγάλει ένα διπλωμένο χαρτί από την κλωτόσπη του τζιν του και μου το έδωσε.

Κάποιο κομμάτι του εαυτού μου που έτρεφε γελοίες αυταπάτες πίστευε πως θα ήταν μια συγγνώμη, ένα ερωτικό γράμμα που σίγουρα δεν θα έκανε όλα αυτά καθόλου εντάξει, αλλά ίσως κατάφερνε να σώσει την κατάσταση.

Όμως ήταν μια λίστα με τοπικές αγγελίες διαμερισμάτων.

«Μετακομίζεις;» ψέλλισα.

Άρχισε να κοκκινίζει από τον λαιμό προς τα πάνω και τα μάτια του τινάχτηκαν στην μπροστινή πόρτα. «Βασικά, όχι», είπε. «Το σπίτι είναι στο όνομά μου, οπότε...»

Σταμάτησε, περιμένοντας να συμπληρώσω το κενό.

Και κάποια στιγμή το έκανα.

«Πλάκα μου κάνεις, ρε γαμώτο;» Πετάχτηκα πάνω. Δεν ένιωθα πληγωμένη τότε. Αυτό θα ερχόταν αργότερα. Πρώτα ήταν σκέτη οργή.

Σηκώθηκε κι αυτός, με τα φρύδια του να τινάζονται μέχρι τις ρίζες των μαλλιών του. «Δεν θέλαμε να συμβεί».

«Εννοείται πως ήθελε να συμβεί, Πίτερ! Είχε είκοσι πέντε χρόνια να σου πει ότι ήταν ερωτευμένη μαζί σου και διάλεξε τη χθεσινή βραδιά!»

«Δεν το είχε καταλάβει», είπε υπερασπιζόμενος εκείνη. Προστατεύοντας *εκείνη* από την έκρηξη αυτής της συναισθηματικής βόμβας ενώ εγώ ήμουν εδώ μόνη μου. «Όχι μέχρι να συνειδητοποιήσει ότι θα με *έχανε*».

«Με έπεισες να έρθω εδώ!» Σχεδόν ούρλιαζα τώρα. Κάποια στιγμή το ουρλιαχτό μετατράπηκε σε παρανοϊκό γέλιο. «Άφησα τους φίλους μου. Το διαμέρισμά μου. Τη δουλειά μου. *Ολόκληρη τη ζωή μου*».

«Νιώθω τόσο απαίσια», είπε. «Δεν έχεις ιδέα».

«Δεν έχω ιδέα πόσο άσχημα νιώθεις *εσύ*;» φώναξα. «Πού υποτίθεται πως πρέπει να πάω τώρα;»

Έδειξε το χαρτί με τις αγγελίες στο πάτωμα. «Κοίτα», είπε. «Εμείς θα φύγουμε από την πόλη για να σου δώσουμε λίγο χρόνο να μαζέψεις τα πράγματά σου. Θα γυρίσουμε την άλλη Κυριακή».

Εμείς.

Θα γυρίσουμε.

Ω.

Ω Θεέ μου.

Δεν περίμεναν απλώς να φύγω εγώ από το σπίτι.

Θα ερχόταν αυτή εδώ. Μετά από μερικές διακοπές με αχαλίνωτο σεξ, τις οποίες μου πουλούσαν σαν πράξη καλοσύνης προς εμένα. Παραλίγο να ρωτήσω πού θα πήγαιναν, αλλά το μόνο που μου έλειπε ήταν η εικόνα τους να φιλιούνται μπροστά στον Πύργο του Άιφελ.

(Λάθος. Αργότερα θα μάθαινα ότι φιλιούνταν κατά μήκος της ακτής Αμάφι.)

«Αλήθεια λυπάμαι, Νταφ», είπε, σκύβοντας να με φιλήσει

στο κούτελο σαν καμιά στοργική πατρική φιγούρα που ετοιμαζόταν να πάει στον πόλεμο για να υπερασπιστεί την πατρίδα.

Τον έσπρωξα και για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου τα μάτια του γούρλωσαν από το σοκ. Μετά έγνεψε σοβαρά και πήγε προς την πόρτα χωρίς να πάρει τίποτα μαζί του. Σαν να είχε όλα όσα χρειαζόταν και κανένα από αυτά δεν βρισκόταν σε αυτό το σπίτι.

Μόλις έκλεισε η πόρτα, κάτι έσπασε μέσα μου.

Άρπαξα μια οικονομική συσκευασία αμύγδαλα Jordan που είχε φέρει η κυρία Κόλινς από την τελευταία της επίσκεψη στο Costco και έτρεξα έξω με τις μεταξωτές πιτζάμες που μου είχε πάρει δώρο εκείνος τα τελευταία Χριστούγεννα.

Καθώς έμπαινε στη θέση του συνοδηγού στο ανοιχτό τζιπ της Πέτρα, μου έριξε ένα απελπισμένο βλέμμα πάνω από τον ώμο του. Εκείνη είχε το κεφάλι της γυρισμένο από την άλλη.

«Είσαι μεγάλος μαλάκας!» Του πέταξα μια χούφτα αμύγδαλα.

Έβγαλε μια πνιχτή κραυγή. Πέταξα κι άλλα στο πορτμπαγκάζ. Η Πέτρα έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Τους κυνήγησα στο δρομάκι, πετώντας ολόκληρο τον κουβά στο τζιπ. Χτύπησε μια ρόδα και κατρακύλησε στην άκρη του δρόμου καθώς εκείνοι έφευγαν προς το ηλιοβασίλεμα.

Την ανατολή. Δεν έχει σημασία.

«Πού θα πάω;» ρώτησα αδύναμα, πέφτοντας βαριά στο νωπό από την πάχνη γρασίδι της μπροστινής μας -τους- αούλης.

Έμεινα εκεί κοιτάζοντας τον δρόμο ίσως και δέκα λεπτά. Μετά γύρισα μέσα κι έκλαψα τόσο γοερά, που θα είχα ξεράσει, αν δεν είχα ξεχάσει να φάω το προηγούμενο βράδυ. Δεν ήμουν και καμιά τρομερή μαγείρισσα κι εκτός αυτού, ο Πίτερ πρόσεχε πολύ τη διατροφή του. Λίγοι υδατάνθρακες, πολλή πρωτεΐνη. Έψαξα στα σχεδόν άδεια ντουλάπια μας κι άρχισα να φτιάχνω ένα έτοιμο γεύμα ζυμαρικών.

Τότε κάποιος άρχισε να κοπανάει την πόρτα.

Επειδή είμαι εντελώς ηλίθια, το μόνο που σκέφτηκα ήταν ότι είχε γυρίσει ο Πίτερ. Ότι έφτασε μέχρι το αεροδρόμιο μόνο και μόνο για να τον στείλει πίσω σε εμένα μια ξαφνική έκρηξη διαύγειας.

Αλλά όταν άνοιξα την πόρτα, είδα τον Μάιλς να στέκεται μπροστά μου με κατακόκκινα μάτια, είτε από το κλάμα είτε από το χασίς, κραδαινοντας σαν λευκή σημαία ένα σημείωμα τριών αράδων που του είχε αφήσει η Πέτρα στο τραπεζάκι του σαλονιού τους.

«Εδώ είναι;» ρώτησε βαριά.

«Όχι». Ένωθα εντελώς μουδιασμένη. «Τους πέταξα κάτι αμύγδαλα κι έφυγαν».

Ο Μάιλς έγνεψε, ακόμα πιο θλιμμένος, σαν να ήξερε ακριβώς τι σήμαινε αυτό και δεν ήταν καλό.

«Γαμώτο», είπε πέφτοντας στην κάσα της πόρτας.

Κατάπια έναν κόμπο στον λαιμό μου σαν αγκαθωτό συρματόπλεγμα, προσπαθώντας να αντιμετωπίσω ρεαλιστικά την κατάσταση, ένα χαρακτηριστικό της οικογένειας Βίνσεντ που είχα κληρονομήσει από τη μητέρα μου, το οποίο μου είχε μάθει να χρησιμοποιώ τα αρνητικά συναισθήματα σαν καύσιμο για να τα βγάζω πέρα.

«Μάιλς», είπα.

Σήκωσε τα μάτια του καταρρακωμένος, αλλά με μια σπίθα ελπίδας να αχνοφέγγει μέσα τους. Σαν να περίμενε να του πω ότι όλο αυτό ήταν μια πολύ αστεία και καθόλου αρρωστημένη φάρσα.

«Πόσα υπνοδωμάτια έχει το διαμέρισμά σου;» ρώτησα.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 18 ΜΑΪΟΥ
**91 ΜΕΡΕΣ ΜΕΧΡΙ
ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΩ ΝΑ ΦΥΓΩ**

Ο Μάιλς Νόβακ είναι καλός συγκάτοικος.

Εκτός από κάποιες περιστασιακές προσκλήσεις για ταινία ή μηνύματα που με ρωτάει αν χρειάζομαι κάτι από το σουπερ-μάρκετ, με αφήνει στην ησυχία μου. Μετά την παράκλησή μου να καπνίζει μόνο έξω, μάλλον έχει σταματήσει απλώς να βγάζει το κεφάλι του από το παράθυρο, διότι έχουν περάσει εβδομάδες χωρίς ύποπτες μυρωδιές στον διάδρομο. Επίσης δεν ακούω άλλα καταθλιπτικά τραγούδια της Τζέιμι Ο'Νιλ στη διαπασών. Στην πραγματικότητα, δείχνει μια χαρά. Δεν θα φανταζόμουν με τίποτα ότι ήταν κάποιος που μόλις πέρασε έναν δύσκολο χωρισμό αν δεν είχα δει τα χάλια του πριν έξι εβδομάδες, την ημέρα που συνέβη.

Δίχως να το συζητήσουμε, καταλήξαμε σχετικά εύκολα σε ένα πρόγραμμα τουαλέτας που ικανοποιεί και τους δύο. Εκείνος είναι νυχτερινός τύπος, ενώ εγώ συνήθως ξυπνάω γύρω στις εφτά το πρωί, ανεξάρτητα από το αν δουλεύω στην πρωινή βάρδια της βιβλιοθήκης. Κι εφόσον σπανίως βρίσκεται σπίτι, δεν αφήνει ποτέ βρόμικα πιάτα να μουλιάζουν στον νεροχύτη.

Αλλά το διαμέρισμα είναι μια σταλιά. Το δωμάτιό μου είναι σαν μεγάλη ντουλάπα.

Πριν από έναν χρόνο οι μικρές διαστάσεις δεν θα ήταν πρόβλημα.

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήμουν ένθερμη υποστηρίκτρια του μινιμαλισμού. Από όταν χώρισαν οι γονείς μου, εγώ και η μαμά μετακομίσαμε πολλές φορές, κυνηγώντας προαγωγές στην τράπεζα που δούλευε και όταν άρχισε αργότερα να βοηθάει στο άνοιγμα νέων υποκαταστημάτων. Ποτέ δεν χρησιμοποιήσαμε μεταφορική, μόνο τη βοήθεια του εκάστοτε τύπου που προσπαθούσε μάταια να βγει με τη μαμά μου, επομένως έμαθα να αρκούμαι σε λίγα πράγματα.

Έγινα εξπέρ στο να κρατάω τα απολύτως απαραίτητα. Βοήθησε το ότι λάτρευα τις βιβλιοθήκες και δεν χρειαζόμουν τόνους βιβλία. Ήταν το μόνο πράγμα που με ενδιέφερε πραγματικά, αλλά περισσότερο με ένοιαζε το περιεχόμενο παρά το να μου ανήκουν.

Μια φορά, πριν από μια μετακόμιση στο λύκειο, έπεισα τη μαμά μου να κάψουμε όλα τα διαγωνίσματα και τις εργασίες μου που είχε μαζέψει πάνω στο ψυγείο μας. Ανάψαμε το μικρό τζάκι αερίου στο σαλόνι –το μοναδικό πράγμα που θα μας έλειπε από εκείνο το μουχλιασμένο διαμέρισμα– κι άρχισα να πετάω τα πράγματα μέσα.

Ήταν η μοναδική φορά που την είδα να κλαίει. Ήταν η καλύτερη φίλη μου και το πιο αγαπημένο μου άτομο στον κόσμο, αλλά δεν ήταν *ευαίσθητη* γυναίκα. Για μένα ήταν το εντελώς αντίθετο της ευάλωτης.

Εκείνη τη βραδιά όμως, βλέποντας τα παλιά διαγωνίσματα φυσικής να μαυρίζουν και να ζαρώνουν, τα μάτια της βούρκωσαν και είπε συγκινημένη: «Ω Νταφ. Ποια θα είμαι όταν φύγεις για σπουδές;».

Κούρνιασα δίπλα της και εκείνη τύλιξε τα χέρια της γύρω από τους ώμους μου. «Θα συνεχίσεις να είσαι εσύ», της είπα. «Η καλύτερη μαμά του κόσμου».

Με φίλησε στο κεφάλι. «Μερικές φορές εύχομαι να μπορούσα να τα κρατήσω λίγο ακόμα».

«Είναι μόνο αντικείμενα», είπα, θυμίζοντάς της αυτό που μου έλεγε πάντα εκείνη.

Είχα μάθει ότι η ζωή είναι μια περιστρεφόμενη πόρτα. Τα περισσότερα πράγματα που μπαίνουν μέσα μένουν μόνο για λίγο.

Οι άντρες που ισχυρίζονταν ότι ήταν ερωτευμένοι με τη μαμά κάποια στιγμή τα παρατούσαν και προχωρούσαν παρακάτω. Οι φίλοι από το τελευταίο σχολείο που υπόσχονταν ότι θα σου γράφουν χάνονταν μέσα σε έναν δυο μήνες. Το αγόρι που σου τηλεφωνούσε κάθε μέρα μετά από μια μαγική θερινή βραδιά έξω από το παγωτατζίδικο θα γυρνούσε στο σχολείο το φθινόπωρο κρατώντας το χέρι κάποιας άλλης.

Δεν υπήρχε λόγος να κολλάς σε κάτι που δεν ήταν πραγματικά δικό σου. Η μαμά ήταν το μόνο σταθερό πράγμα στη ζωή μου, το μόνο που είχε σημασία.

Όταν με έβαλε σε ένα αεροπλάνο για να με στείλει στις προπτυχιακές σπουδές, καμιά μας δεν έκλαψε. Αντίθετα, μείναμε σφιχταγκαλιασμένες για τόσο πολλή ώρα, που αργότερα είδα μια μελανιά στον ώμο μου. Όλα τα μονόχρωμα ρούχα μου χώρεσαν σε μια βαλίτσα και στείλαμε με φορτωτική ένα ψάθινο χαλί που είχαμε βρει σε μια εκποίηση, μαζί με μια κούπα, ένα μπολάκι, ένα σετ μαχαιροπίρουνα κι ένα κατσαρολάκι, το οποίο η μαμά έλεγε αστειευόμενη ότι θα ήταν αρκετό για να φτιάχνω όλες τις βασικές ομάδες τροφίμων: τσάι, μακαρόνια και ράμεν.

Αυτό ήταν πριν δύο πολιτείες και πέντε διαμερίσματα.

Σε όλο αυτό το διάστημα κατάφερα να αποκτήσω ελάχιστα πράγματα.

Μετά ο Πίτερ κι εγώ μετακομίσαμε στο σπίτι του Γουέινγκ Μπέι με την περιμετρική βεράντα. Εκείνη τη μέρα με σήκωσε αγκαλιά, με πέρασε από το κατώφλι και είπε τις τρεις μαγικές λέξεις που άλλαξαν για πάντα τη μικρή, μινιμαλιστική καρδιά μου.

Καλωσόρισες σπίτι, Ντάφνι.

Κι έτσι απλά, κάτι μέσα μου χαλάρωσε. Τα πιο γλυκανάλατα κομμάτια μου ξεχείλισαν από τα μέχρι τότε προσεκτικά διατηρημένα όριά μου.

Μέχρι τότε κουβαλούσα τη ζωή μου σαν σακούλα σε σκουπόξυλο, κάτι μικρό και περιορισμένο που θα μπορούσα να μαζέψω και να μετακομίσω ανά πάσα στιγμή. Και ποτέ δεν κατάλαβα από τι ή προς τι έτρεχα, μέχρι που το είπε εκείνος.

Σπίτι. Η λέξη άναψε μια σπίθα στην καρδιά μου. Εδώ ήταν η μονιμότητα που λαχταρούσα. Ένα μέρος δικό μας. Και ναι, η διαφορά στα οικονομικά μας περιέπλεκε λίγο αυτή τη συνιδιοκτησία, αλλά όσο εκείνος πλήρωνε τους λογαριασμούς, εγώ μπορούσα να δημιουργώ ένα μέρος γεμάτο θαλπωρή.

Ο μινιμαλισμός πέταξε από το παράθυρο.

Τώρα όλα αυτά τα *πράγματα* –έπιπλα που προορίζονταν για ένα σπίτι τριών υπνοδωματίων– ήταν στριμωγμένα στον ξενώνα του Μάιλς. Έπιπλα από τοίχο σε τοίχο, όλα το ένα δίπλα στο άλλο, και διακοσμητικά μαξιλαράκια πεταμένα στο κρεβάτι μου, σαν να είμαι κανένας παρανοϊκός δολοφόνος από βιβλίο του Στίβεν Κινγκ, ικανός να σε δέσει με χειροπέδες στο κεφάλι και να σε στραγγαλίσει.

Κανονικά θα έπρεπε να τα είχα αφήσει όλα αυτά πίσω, αλλά λυπόμουν τα χρήματα που είχα ξοδέψει για να εξοπλίσω ένα σπίτι που δεν ήταν καν δικό μου.

Έπειτα ήταν και τα γαμήλια δώρα, χωμένα σε κάθε ντουλάπα του διαμερίσματος, με το πανάκριβο νυφικό κρεμασμένο σε μια λεπτή, πλαστική, συρόμενη πόρτα – μια λαβωμένη καρδιά, ένα πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι, ένα σκοτεινό μυστικό.

Θεωρητικά, θα πουλήσω το νυφικό και όλα τα άλλα στο διαδίκτυο, αλλά για να το κάνω θα πρέπει να *θυμηθώ* τον γάμο και δεν είμαι ακόμα έτοιμη γι' αυτό.

Στην πραγματικότητα, πέρασα τις πρώτες επτά ώρες της σαββατιάτικης βάρδιας μου προσπαθώντας να διώξω από το μυαλό μου κάθε σκέψη του γάμου που δεν έγινε ποτέ.

Τότε το κινητό μου δονείται πάνω στο γραφείο με ένα μήνυμα από τον Μάιλς. *Είσαι δουλειά*

Έτσι γράφει μηνύματα. Με συντομεύσεις, ελάχιστο περιεχόμενο και κανένα σημείο στίξης.

Με ρωτάει ή μου λέει ότι είμαι στη δουλειά; Τίποτα από τα δύο δεν βγάζει νόημα. Έχω στην κουζίνα ένα λεπτομερές ημερολόγιο, όπου μπορεί να δει καθαρά πού βρίσκομαι και πότε. Το ενημερώνω κάθε βράδυ σύμφωνα με την ατζέντα στο κινητό μου και του είπα αν θέλει να προσθέσει και το δικό του πρόγραμμα, αλλά μέχρι τώρα δεν το έχει κάνει.

Ναι, λέω.

Κι άλλο μήνυμα. *Θες Tai*

Υποθέτω πως κρύβεται κι άλλο ερωτηματικό εκεί, αλλά δεν είναι σαφές ότι με ρωτάει για να παραγγείλει βραδινό ή αν απλώς θέλει να μάθει τις προτιμήσεις μου.

Έχω φάει, ευχαριστώ, γράφω. Κάθε μέρα στο διάλειμμα πηγαίνω σε μια από τις τρεις καντίνες της δημόσιας παραλίας απέναντι από τη βιβλιοθήκη. Τα Σάββατα είναι μέρα μπουρίτο, επομένως θα είμαι σκασμένη για ώρες.

Κ, γράφει ο Μάιλς.

Μετά γράφει λίγο ακόμα και σταματάει. Αναρωτιέμαι αν

θέλει να μου ζητήσει να του φέρω ταϊλανδέζικο όταν θα γυρίσω σπίτι.

Κάτι άλλο; γράφω.

Τα λέμε σπι, απαντάει.

Παράξενο. Τα Σάββατα είτε είναι συνήθως στο δωμάτιό του ή έχει βγει μέχρι να γυρίσω. Το κινητό μου δονείται πάλι, αλλά είναι απλώς η δεκάλεπτη υπενθύμιση για την Ώρα του Παραμυθιού. Μαζεύω τα πράγματά μου και πηγαίνω στη Γωνιά του Παραμυθιού, ένα σαλονάκι στο βάθος της βιβλιοθήκης. Τα παιδιά και οι κηδεμόνες τους έχουν ήδη αρχίσει να συγκεντρώνονται εκεί, παίρνοντας τετράγωνα χαλάκια και στρωματάκια γυμναστικής από αφορολέξ. Κάποιοι παππούδες κάθονται στις χαμηλές καρέκλες, ενώ οι τακτικοί πελάτες συζητούν μεταξύ τους.

Η Γωνιά του Παραμυθιού λούζεται στο φως του ήλιου από τα παράθυρα στον πίσω τοίχο της βιβλιοθήκης και ήδη ξέρω ποιος θα έχει αποκοιμηθεί στο δεύτερο βιβλίο.

Μια χορωδία από φωνούλες ακούγεται την ώρα που πλησιάζω, μικρές τσιρίδες όπως «Δεσποινίς Ντάφι!» κι άλλες χαριτωμένες παραλλαγές του ονόματός μου. Τις νιώθω σαν μικρούς κόκκους καλαμποκιού που σκάνε ανθίζοντας σε αφρότο ποπκόρν.

«Είμαι τριών!» λέει μια πιτσιρίκα καθώς περνάω. Της λέω ότι αυτό είναι καταπληκτικό και τη ρωτάω πόσων χρονών με κάνει.

Αφού το σκέφτεται λίγο, μου λέει ότι είμαι έφηβη.

Την περασμένη εβδομάδα μού είπε ότι ήμουν εκατό, επομένως το παίρνω σαν μια μικρή νίκη. Πριν προλάβω να απαντήσω, ο τετράχρονος Άρχαμ, τον οποίο δεν έχω δει ποτέ χωρίς στολή Σπάιντερμαν, τρέχει φουριόζος και με αγκαλιάζει από τα γόνατα.

Ό,τι κι αν συμβαίνει στη ζωή μου, η Ώρα του Παραμυθιού πάντα μου φτιάχνει τη διάθεση.

«Γλυκέ μου», λέει η Χούμα, η μητέρα του Άρχαμ, σκύβοντας να τον ξεκολλήσει από πάνω μου πριν φάμε τούμπα.

«Σε ποιον αρέσουν οι δράκοι;» ρωτάω μέσα σε μια ομοφωνία από ζητωκραυγές.

Πολλές υπέροχες οικογένειες έχουν γίνει τακτικοί πελάτες τον έναν χρόνο που δουλεύω εδώ, αλλά η Χούμα και ο Άρχαμ είναι οι αγαπημένοι μου. Ο μικρός έχει ανεξάντλητη ενέργεια και φαντασία κι εκείνη κρατάει τη μαγική ισορροπία, τηρώντας αυστηρούς κανόνες χωρίς όμως να πνίγει τον αυθορμητισμό του. Όταν τους βλέπω μαζί, η καρδιά μου πάντα πονάει λίγο.

Νοσταλγώ τη δική μου μαμά.

Νοσταλγώ τη ζωή που θα είχα με τον Πίτερ και τους υπόλοιπους Κόλινς.

Κουνάω το κεφάλι μου για να βγω από το μαύρο σύννεφο της μελαγχολίας και κάθομαι στην καρέκλα μου, με το πρώτο σημερινό εικονογραφημένο βιβλίο πάνω στα γόνατά μου. «Και τα τάκος;» ρωτάω τα παιδιά. «Σας αρέσουν τα τάκος;»

Παραδόξως, τα παιδιά ενθουσιάζονται πολύ περισσότερο για τα τάκος απ' ό,τι για τους δράκους. Όταν τα ρωτάω αν ξέρουν ότι οι δράκοι λατρεύουν τα τάκος, οι χαρούμενες τσιρίδες με ξεκουφαίνουν. Ο Άρχαμ πετάγεται πάνω, με τις σόλες των σνίκερς του να ανάβουν κόκκινες, και φωνάζει: «Οι δράκοι τρώνε ανθρώπους!».

Του λέω ότι κάποιιοι μπορεί να το κάνουν, αλλά οι περισσότεροι τρώνε απλώς τάκος, κι αυτό είναι η πιο ομαλή μετάβαση που μπορώ να κάνω πριν αρχίσω να διαβάζω το βιβλίο του Άνταμ Ρούμπιν *Οι δράκοι λατρεύουν τα τάκος*, με εικονογράφιση του Ντάνιελ Σαλμιέρι.

Καμία ώρα της εβδομάδας μου δεν περνάει τόσο γρήγορα όσο η Ώρα του Παραμυθιού. Ξεχνιέμαι τόσο πολύ, που

συνήθως θυμάμαι ότι είμαι στη δουλειά μόνο όταν κλείνω το τελευταίο βιβλίο της μέρας.

Όπως ακριβώς προέβλεψα, η ζωντάνια με την οποία με υποδέχτηκαν έχει καταλαγιάσει. Τα παιδιά έχουν αποκοιμηθεί και είναι έτοιμα για τα κρεβάτια τους, εκτός από μία από τις τριδύμες Φοντάνα, που είναι τόσο κουρασμένη ώστε χτυπιέται και κλαίει, ταλαιπωρώντας τη μαμά της, που πασχίζει να τη βγάλει έξω μαζί με τα αδερφάκια της.

Καληνυχτίζω τους τελευταίους εναπομείναντες κι αρχίζω να τακτοποιώ τη γωνιά απλώνοντας τα χαλάκια, μαζεύοντας τα σκουπίδια και επιστρέφοντας τα παρατημένα βιβλία στο μπροστινό γραφείο για να τοποθετηθούν στα ράφια τους.

Η Άσλεϊ, η βιβλιοθηκάριος που έχει αναλάβει τους ενήλικες πελάτες μας και τον προγραμματισμό, βγαίνει από το γραφείο της στο βάθος της βιβλιοθήκης, με την τεράστια, υφασμάτινη τσάντα της κρεμασμένη στον ώμο και τον μαύρο κότσο της να γέρνει στο πλάι.

Παρόλο που είναι ένα και πενήντα με σώμα κλειψύδρας και μάτια αμυγδαλωτά σαν πριγκίπισσα της Ντίσνεϊ, η Άσλεϊ είναι το στερεότυπο της αυστηρής βιβλιοθηκάριου. Η φωνή της είναι σαν αμβλύ αντικείμενο και κάποτε μου είπε ότι δεν έχει κανένα πρόβλημα με τους διαπληκτισμούς, με έναν τόνο που με έκανε να αναρωτηθώ αν βρισκόμασταν ήδη σε έναν. Είναι αυτή που φωνάζει ο Χάρβεϊ, ο εβδομηντάχρονος διευθυντής της βιβλιοθήκης, κάθε φορά που δημιουργείται κάποιο πρόβλημα με έναν δύσκολο πελάτη.

Στην πρώτη μου βάρδια μαζί της, ένας μεσήλικας με βαθύ λακκάκι στο μάγουλο στάθηκε μπροστά της, κάρφωσε το βλέμμα του στο στήθος της και είπε: «Γουστάρω τις εξωτικές γκόμενες».

Δίχως καν να πάρει τα μάτια της από τον υπολογιστή, η Άσλεϊ απάντησε: «Αυτό είναι μεγάλη αγένεια κι αν μου ξαναμιλήσετε

έτσι, θα αναγκαστούμε να σας απαγορεύσουμε την είσοδο. Θα βοηθούσε αν σας έδινα μερικά βιβλία για τη σεξουαλική παρενόχληση;».

Με λίγα λόγια, τη θαυμάζω και τη φοβάμαι εξίσου.

«Θα μπορέσεις να κλείσεις εσύ;» ρωτάει τώρα, γράφοντας ταυτόχρονα ένα μήνυμα. Ακόμα κάτι για την Άσλεϊ: έρχεται πάντα αργοπορημένη και συνήθως φεύγει νωρίτερα. «Πρέπει να πάρω τον Μόλντερ από το τάε κβον ντο», λέει.

Ναι, ο γιος της έχει το όνομα του χαρακτήρα που υποδύεται ο Ντέιβιντ Ντουκόβνι στο *X-Files*.

Ναι, κάθε φορά που το θυμάμαι αυτό, φτάνω ένα βήμα πιο κοντά στον θάνατο.

Τώρα πια είμαι αρκετά μεγάλη για να κάνω παιδιά δίχως να σοκαριστεί κανείς.

Διάολε, είμαι αρκετά μεγάλη για να έχω και κόρη με το όνομα Ρενέσμε σε μια από εκείνες τις ομάδες ποδοσφαίρου κάτω των πέντε χρονών, όπου τα πιτσιρίκια κλοτσάνε με τη σειρά μια μπάλα και μετά στρογγυλοκάθονται καταμεσής του γηπέδου για να βγάλουν τα παπούτσια τους.

Αντίθετα, είμαι ελεύθερη και αδέσμευτη σε ένα μέρος όπου γνωρίζω μόνο τους συνεργάτες μου και τον στενό κύκλο του πρώην μνηστήρα μου.

«Ντάφνι;» λέει η Άσλεϊ. «Είσαι εντάξει;»

«Ναι», της λέω. «Πήγαινε».

Μου γνώφει και φεύγει. Κάνω ένα τελευταίο πέρασμα στη βιβλιοθήκη και σβήνω τα φώτα φθορισμού.

Από το αυτοκίνητο παίρνω τη μαμά μου σε ανοιχτή ακρόαση. Με τόσες ασχολίες που έχει τις τελευταίες μέρες, μια με το CrossFit, μια με τη λέσχη βιβλίου και μια με τα μαθήματα βιτρό που έχει ξεκινήσει, οι κλήσεις μας είναι πιο συχνές και σύντομες, αντί πολύωρες συζητήσεις ανά δύο εβδομάδες.

Της λέω για τον έρανο της βιβλιοθήκης που θα κάνουμε στα τέλη καλοκαιριού (ενενήντα μία μέρες μέχρι τότε). Της λέω για τον εβδομηντάχρονο πελάτη που μου ζήτησε να πάμε για σάλσα κι εκείνη μου λέει για τον εικοσιπεντάχρονο γυμναστή της, που ψάχνει διαρκώς δικαιολογίες για να ανταλλάξουν τηλέφωνα.

«Ζούμε τόσο ίδιες ζωές», μουρμουρίζω παρκάροντας στο πεζοδρόμιο.

«Ναι, καλά, πολύ θα 'θελα. Δεν νομίζω πως ο Κέλβιν είχε τον χορό στο μυαλό του, αλλιώς θα είχα δεχτεί», λέει.

«Ευχαρίστως τότε να σου δώσω το τηλέφωνο του δικού μου, αλλά πρέπει να ξέρεις ότι η Άσλεϊ, η συνάδελφός μου, τον φωνάζει *Μακρυχέρη Στάνλεϊ*».

«Άσ' το, να μου λείπει», λέει. «Θα σου στείλω σπρέι πιπεριού».

«Έχω ακόμα εκείνο που μου πήρες στο κολέγιο», λέω. «Εκτός κι αν λήγει».

«Το πιθανότερο είναι να γίνεται καλύτερο με τον χρόνο», λέει. «Σχεδόν έφτασα στη λέσχη βιβλίου. Εσύ;»

Ανοίγω την πόρτα του αυτοκινήτου. «Μόλις έφτασα σπίτι. Ίδια ώρα τη Δευτέρα;»

«Μια χαρά», λέει.

«Σ' αγαπώ».

«Εγώ περισσότερο», λέει γρήγορα και το κλείνει πριν προλάβω να μιλήσω, κάτι που κάνει από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου.

Ο Μάιλς μένει στον τρίτο όροφο μιας ανακαινισμένης, τούβλινης αποθήκης στο τέρμα του Γουέινινγκ Μπέι, σε μια γειτονιά που ονομάζεται Μπούτσερ Τάουν. Υποθέτω πως κάποτε ήταν η κρεαταγορά της πόλης, αλλά δεν το γκούγκλαρα ποτέ, επομένως δεν ξέρω, μπορεί να έχει πάρει το όνομά της κι από κάποιον παλιό κατά συρροή δολοφόνο.

Μέχρι να ανέβω τη σκάλα και να φτάσω στην πόρτα, έχω γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα. Όταν μπαίνω μέσα, παρατάω την τσάντα μου και βγάζω τη ζακέτα και τα παπούτσια μου. Μετά κοιτάζω την ατζέντα στο κινητό μου και τη συγκρίνω με τον πίνακα στην κουζίνα. Το μόνο που έχει αλλάξει από χθες βράδυ είναι ότι δέχτηκα να αναλάβω τη λέσχη βιβλίου Αγωνία και Φόνοι της Πέμπτης, γιατί ο Λάντον, ο βοηθός εξυπηρέτησης πελατών που συνήθως τη συντονίζει, αναρρώνει από μια απονεύρωση.

Σημειώνω τη λέσχη βιβλίου στον πίνακα και βάζω ένα ποτήρι κρύο νερό. Το πίνω καθώς πηγαίνω στο σαλόνι. Με την άκρη του ματιού μου βλέπω μια ξαφνική κίνηση και τρομάζω τόσο πολύ, που βγάζω μια πνιχτή κραυγή, χύνοντας το μισό νερό στο χαλί.

Όμως είναι απλώς ο Μάιλς. Μπρούμυτα στον καναπέ. Μουγκρίζει χωρίς να σηκώσει το πρόσωπό του από το βαθουλωμένο μαξιλάρι. Τα έπιπλά του είναι όλο άνεση αλλά καθόλου φινέτσα.

«Σε πέρασα για νεκρό», του λέω πλησιάζοντάς τον.

Γρυλίζει κάτι.

«Τι;» ρωτάω.

«Είπα *μακάρι να ήμουν*», μουρμουρίζει.

Κοιτάζω το μπουκάλι με το ρούμι καρύδας και την άδεια κούπα στο τραπέζι. «Δύσκολη μέρα;»

Ξαφνιαστήκα πολύ με το περιστατικό της Μπρίτζετ Τζόουνς πριν τρεις εβδομάδες, αλλά τώρα σχεδόν ανακουφίζομαι που τον βλέπω να δείχνει όπως ένιωθα εγώ τον τελευταίο ενάμιση μήνα.

Δίχως να κουνήσει το κεφάλι του, ψαχουλεύει το τραπεζάκι και σηκώνει ψηλά ένα χαρτί.

Πλησιάζω και παίρνω την τετράγωνη, ιβουάρ κάρτα από το

χέρι του, που πέφτει αμέσως άψυχα στον καναπέ. Αρχίζω να διαβάζω τα καλλιγραφικά γράμματα.

*Ο Τζερόμ & η Μέλι Κόλινς και
ο Νίκολας & η Αντόνια Κόμερ
με χαρά σας προσκαλούν στον γάμο των παιδιών τους,
Πίτερ & Π...*

«ΟΧΙ». Πετάω την πρόσκληση σαν να είναι ζωντανό φίδι.

Ένα ζωντανό φίδι που προφανώς έχει πιάσει φωτιά, γιατί ξαφνικά νιώθω να τσουρουφλίζομαι. Αρχίζω να κόβω βόλτες, κάνοντας αέρα με τα χέρια μου. «Όχι», λέω. «Δεν μπορεί να είναι αλήθεια».

Ο Μάιλς ανακάθεται. «Ω, αλήθεια είναι. Πήρες κι εσύ μια ίδια».

«Γιατί μας καλούν;» ρωτάω. Εκείνον, εκείνους, το σύμπαν.

Σκύβει και γεμίζει την κούπα μέχρι το χείλος με ρούμι. Μου το προσφέρει. Όταν κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου, το πίνει μονορούφι και βάζει κι άλλο.

Αρπάζω πάλι την πρόσκληση, σχεδόν βέβαιη ότι ο εγκέφαλός μου απλώς βραχυκύκλωσε όσο διάβαζα κάποιον κατάλογο πιτσαρίας.

Δεν βραχυκύκλωσε.

«Είναι το Σαββατοκύριακο της Πρωτομαγιάς!» τσιρίζω, πετώντας την πάλι μακριά μου.

«Το ξέρω», λέει ο Μάιλς. «Δεν τους έφτανε απλώς να διαλύσουν τις ζωές μας. Έπρεπε να καταστρέψουν και μια ωραιότατη αργία. Τους έχω ικανούς να μη στολίσουν ούτε τα Χριστούγεννα».

«Εννοώ, αυτή την Πρωτομαγιά», λέω. «Δηλαδή, μόλις έναν μήνα μετά τον δικό μας γάμο».

Ο Μάιλς με κοιτάζει με μια γκριμάτσα γνήσιας ανησυχίας. «Ντάφνι», λέει. «Νομίζω πως αυτό το πλοίο σάλπαρε όταν

πήδηξε την κοπέλα μου και μετά την πήγε διακοπές στην Ιταλία για να μην αναγκαστεί να σε βοηθήσει να μετακομίσεις».

Αναπνέω πολύ γρήγορα τώρα. «Γιατί παντρεύονται τόσο βιαστικά; Εμείς ήμαστε δυο χρόνια αρραβωνιασμένοι».

Ο Μάιλς ανατριχιάζει και πίνει μονορούφι κι άλλο ρούμι. «Μπορεί να είναι έγκυος».

Το διαμέρισμα γυρίζει. Πέφτω βαριά στον καναπέ, ακριβώς πάνω στις γάμπες του. Γεμίζει πάλι την κούπα. Αυτή τη φορά, όταν μου την προσφέρει, την παίρνω και κατεβάζω όλο το ρούμι σαν σφηνάκι. «Ω Θεέ μου», λέω. «Μεγάλη αηδία».

«Το ξέρω», συμφωνεί. «Αλλά είναι το μόνο δυνατό ποτό που είχα. Να το γυρίσουμε σε κρασί;»

Τον κοιτάζω. «Δεν σε είχα για τύπο που πίνει κρασί».

Με κοιτάζει κατάματα.

«Τι;»

Τα μεθυσμένα μάτια του μισοκλείνουν περισσότερο. «Προσπαθώ να καταλάβω αν κάνεις πλάκα».

«Όχι», λέω.

«Δουλεύω σε οινοποιείο, Ντάφνι», λέει.

«Από πότε;» ρωτάω δύσπιστα.

«Τα τελευταία επτά χρόνια», λέει. «Τι νόμιζες πως έκανα;»

«Δεν ξέρω», λέω. «Νόμιζα πως ήσουν ντελιβεράς».

«Γιατί;» Κουνάει το κεφάλι του. «Βασιζόμενη σε τι;»

«Δεν ξέρω!» λέω. «Φέρνεις απλώς λίγο κρασί;»

Τραβάει τα πόδια του από κάτω μου και πηγαίνει στην κουζίνα. Από το κενό ανάμεσα στη νησίδα και στα πάνω ντουλάπια τον βλέπω να ψάχνει σε ένα από αυτά που συνειδητοποιώ ότι δεν έχω ανοίξει ποτέ μου. Είναι γεμάτο κομπόσα γυάλινα μπουκάλια: λευκό, ροζέ, πορτοκαλί, κόκκινο. Παίρνει δύο από αυτά και μετά έρχεται και κάθεται πάλι βαριά δίπλα μου, βγάζοντας ένα τριμπουσόν από μια αλυσίδα στη ζώνη του.

Τα παράθυρα είναι ανοιχτά και έχει αρχίσει να ψιχαλίζει. Η ζέστη της μέρας σπάει λίγο. Βγάζει τον φελλό από ένα μπουκάλι και μου το δίνει.

«Ποτήρι;» λέω.

«Πιστεύεις ότι θα σου χρειαστεί;» ρωτάει ανοίγοντας και το άλλο μπουκάλι.

Τα μάτια μου γυρίζουν στην πολυτελή πρόσκληση, που είναι ακόμα πεταμένη στο κιλίμι του Μάιλς. «Μάλλον όχι».

Τσουγκρίζει το μπουκάλι του με το δικό μου και πίνει μια μεγάλη γουλιά. Κάνω το ίδιο, σκουπίζοντας μια σταγόνα από το πιγούνι μου με την ανάποδη του χεριού μου.

«Αλήθεια δεν ήξερες ότι δουλεύω σε οينوποιείο;» λέει.

«Ιδέα δεν είχα. Από τα λεγόμενα του Πίτερ είχα καταλάβει ότι έκανες διάφορες παράξενες δουλειές».

«Κάνω διάφορα πράγματα», λέει χαλαρά. «Εκτός από τη δουλειά στο οينوποιείο. Το Τσέρι Χιλ. Έχεις πάει ποτέ;» Με κοιτάζει.

Κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου και πίνω πάλι.

Συνοφρυώνεται. «Ποτέ δεν με συμπάθησε, ε;»

«Όχι», παραδέχομαι. «Η Πέτρα; Με μισούσε;»

Κοιτάζει το μπουκάλι σμίγοντας τα φρύδια. «Όχι. Η Πέτρα συμπαθεί όλο τον κόσμο κι όλος ο κόσμος συμπαθεί την Πέτρα».

«Εγώ όχι», λέω. «Εγώ δεν συμπαθώ καθόλου την Πέτρα».

Με κοιτάει χαμογελώντας στραβά. «Λογικό».

«Ποτέ δεν...» Χώνω τα πόδια μου ανάμεσα στα μαξιλάρια της πλάτης. «Δεν ξέρω, ποτέ δεν έδειξε να με ζηλεύει; Εσύ δεν είχες πάρει καθόλου χαμπάρι ότι τον ήθελε;»

Με κοιτάζει με ένα μελαγχολικό χαμόγελο. «Βασικά, ναι, μερικές φορές αναρωτιόμουν. Αλλά ήταν κολλητοί από παιδιά. Δεν μπορούσα να ανταγωνιστώ τη σχέση τους κι έτσι δεν έδινα σημασία, ελπίζοντας να μη γίνει πρόβλημα».

Ξαφνικά αυτό είναι η σπίθα που προκαλεί την έκρηξη. Αρχίζω να κλαίω.

«Ει». Ο Μάιλς έρχεται πιο κοντά. «Δεν πειράζει. Δεν... Γαμώτο». Με τραβάει απότομα σε μια αγκαλιά, με το μπουκάλι να κρέμεται ακόμα από το χέρι του. Με φιλάει στο κεφάλι σαν να είναι το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου.

Στην πραγματικότητα, είναι η πρώτη φορά που με αγγίζει. Ποτέ δεν ήμουν ιδιαίτερα εκδηλωτική, ούτε καν με τους πιο στενούς φίλους μου, αλλά πρέπει να παραδεχτώ ότι μετά από τόσες εβδομάδες δίχως καμία σωματική επαφή νιώθω ωραία που με αγκαλιάζει ένας σχεδόν ξένος.

«Είναι γελοίο», λέει. «Είναι όλα χάλια». Μου χαϊδεύει τα μαλλιά όσο κλαίω πάνω στην μπλούζα του, που μυρίζει ελάχιστα χόρτο και περισσότερο κάτι πικάντικο και ξυλώδες.

«Συγγνώμη», λέει. «Έπρεπε να είχα πετάξει την πρόσκληση. Δεν ξέρω γιατί την κράτησα».

«Όχι». Τραβιέμαι και σκουπίζω τα μάτια μου. «Καταλαβαίνω. Δεν ήθελες να το αντιμετωπίσεις μόνος σου».

Το βλέμμα του χαμηλώνει ένοχα. «Δεν έπρεπε να σου το πω».

«Το ίδιο θα είχα κάνει κι εγώ στη θέση σου», λέω. «Αλήθεια».

«Και πάλι», μουρμουρίζει. «Λυπάμαι».

«Μη λυπάσαι», επιμένω. «Δεν παντρεύεσαι εσύ την Πέτρα αντί εμένα».

Μορφάζει λίγο.

«Γαμώτο! Τώρα λυπάμαι εγώ», λέω.

Κουνάει το κεφάλι του και κάνει πίσω. «Χρειάζομαι απλώς ένα λεπτό», λέει, αποφεύγοντας το βλέμμα μου. Γυρίζει προς το παράθυρο.

Ω Θεέ μου! Τώρα κλαίει κι αυτός. Ή προσπαθεί να μην κλάψει. Να πάρει!

«Μάιλς!» Με έχει πιάσει πανικός. Έχω πολύ καιρό να παρηγορήσω κάποιον.

«Δώσε μου απλώς μια στιγμή», λέει. «Καλά είμαι».

«Ει!» Τον πλησιάζω μπουσουλώντας στον καναπέ και του πιάνω το πρόσωπο, απόδειξη ότι το κρασί έχει περάσει στο αίμα μου.

Ο Μάιλς με κοιτάζει.

«Αυτοί», λέω, «είναι κόπανοι».

«Είναι ο έρωτας της ζωής μου», λέει.

«Ο έρωτας της ζωής σου είναι κόπανος».

Καταφέρνει να σκάσει ένα αδιόρατο χαμόγελο. Είναι τόσο χαριτωμένο, τόσο κουταβίσιο, που μου έρχεται να του ανακατέψω τα ήδη ανάκατα μαλλιά του. Όταν το κάνω, ίσα που χαμογελάει. Τα σκούρα μάτια του γυαλίζουν.

Έχω να κάνω σεξ ενάμιση μήνα –σε καμία περίπτωση προσωπικό ρεκόρ–, αλλά μπροστά στο βλέμμα του νιώθω ένα μούδιασμα ανάμεσα στους μηρούς μου.

Ο Μάιλς είναι όμορφος, αν και όχι τόσο ώστε να χτυπάει δυνατά η καρδιά σου και να ιδρώνουν τα χέρια σου. Έτσι ήταν ο Πίτερ – όμορφος σαν σταρ του σινεμά, έλεγε η μαμά μου. Ήταν ο τύπος που σε κάνει να τα χάνεις με την πρώτη ματιά.

Ο Μάιλς είναι ο άλλος τύπος. Ο τύπος που είναι αρκετά αποπλιστικός ώστε να μη νιώθεις αμήχανα όταν του μιλάς ή ότι θες να δείξεις την καλύτερη πλευρά σου, μέχρι που... μπαμ! Ξαφνικά, σου χαμογελάει με τα ανάκατα μαλλιά του και τα σαρκώδη χείλη του και συνειδητοποιείς ότι η γοητεία του ξεδιπλωνόταν τόσο αργά που δεν την είχες παρατηρήσει.

Επίσης, μυρίζει καλύτερα απ' ό,τι περίμενα.

Το μειονέκτημα είναι ότι είναι ο συγκάτοικός μου και μόλις έκλαιγε στον ώμο μου για τον έρωτα της ζωής του.

Σίγουρα θα υπάρχουν πιο λογικοί τρόποι να ξεχαστούμε

από αυτό το μπέρδεμα. «Θες να δούμε το *Ημερολόγιο της Μπρίτζετ Τζόουνς*;» ρωτάω.

«Όχι». Κουνάει το κεφάλι του και κατεβάζω τα χέρια μου από το πρόσωπό του, έκπληκτη με το πώς βουλιάζει η καρδιά μου σε αυτή την άρνηση ή ίσως στη σκέψη ότι θα αναγκαστώ να συρθώ στο δωμάτιό μου και να παλέψω με αυτά τα συναισθήματα μόνη μου.

«Είναι γελοίο να μυξοκλαίμε», συνεχίζει, κουνώντας πάλι το κεφάλι του.

«Μα έχω γίνει τόσο καλή σε αυτό», μυξοκλαίω.

«Έλα να βγούμε έξω», λέει.

«Έξω;» Κάνω σαν να ακούω τη λέξη πρώτη φορά στη ζωή μου. «Πού έξω;»

Ο Μάιλς σηκώνεται και μου απλώνει το χέρι. «Ξέρω ένα μέρος».